

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **AREKA služby s.r.o. „v likvidaci“**, se sídlem Závodní 2893/86, Ostrava, zast. JUDr. Vladimírem Zonkem, advokátem se sídlem Vítězná 3334/7, Ostrava, proti žalovanému: **Celní úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem nám. Svatopluka Čecha 547/8, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, čj. 126374-5/2015-570000-42, za účasti osoby zúčastněné na řízení: JUDr. Pavel Korta, insolvenční správce dlužníka AREKA služby s.r.o. „v likvidaci“, se sídlem Poštovní 39/2, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2017, čj. 22 Af 4/2016-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **4 114 Kč**, k rukám insolvenčního správce žalobkyně JUDr. Pavla Korta, insolvenční správce dlužníka AREKA služby s.r.o. „v likvidaci“, se sídlem Poštovní 2, Ostrava, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) příkazem ze dne 18. 2. 2014, čj. 2465/10.71-Ku/14/14.3 (dále jen „podkladové rozhodnutí“ nebo „exekuční titul“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti a uložil ji dle § 140 odst. 4 písm. f)

zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 3. 2012 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pokutu ve výši 250 000 Kč. Žalovaný (dále „stěžovatel“) exekučním příkazem ze dne 23. 11. 2015, čj. 126374/2015-570000-42, nařídil exekuci prodejem movitých věcí k vymození nedoplatku žalobkyně na uložené pokutě ve výši 203 916,66 Kč. Proti tomuto exekučnímu příkazu podala žalobkyně námitky, které stěžovatel zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím. Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) následně vyhověl podané žalobě, zrušil napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud v rozsudku uvedl, že Ústavní soud nálezem ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, zrušil § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „*nejméně však ve výši 250 000 Kč*“. Zrušením části ustanovení, na základě kterého bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobkyně a byla jí uložena pokuta, zůstávají sice práva a povinnosti z něj vyplývající nedotčena, nelze je však vykonat. Exekuční titul je tak nevykonatelný. Jednou ze základních podmínek pro nařízení exekuce je exekuční titul, kterým je dle § 176 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vykonatelné rozhodnutí stanovující peněžité plnění. Upozornila-li žalobkyně na nevykonatelnost exekučního titulu v důsledku zrušení příslušného předpisu Ústavním soudem, postupoval stěžovatel nezákonně, pokud námitkám nevyhověl. Krajský soud doplnil, že je správná úvaha stěžovatele, že v exekučním řízení nelze přezkoumávat práva a povinnosti uložené podkladovým rozhodnutím, avšak zastavení exekuce z důvodu nesplnění podmínek jejího nařízení pro chybějící exekuční titul, není takovým přezkumem. Jedná se o daňovým řádem předvídané rozhodnutí o splnění podmínek daňové exekuce dle § 177 odst. 2 a § 178 odst. 1 daňového řádu, k čemuž stěžovatel oprávněný je.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Nálezem pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 byla zrušena pouze část ustanovení zákona o zaměstnanosti, krajský soud však aplikoval ustanovení § 71 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), aniž by však užití tohoto ustanovení jakkoliv odůvodnil. Krajský soud měl aplikovat § 71 odst. 3 posledně uvedeného zákona.

[4] Stěžovatel citoval z komentáře k zákonu o Ústavním soudu, ze kterého má vyplývat, že rozhodnutí, která byla vydána na základě právního předpisu, jež byl zrušen nálezem Ústavního soudu, se nestávají nevykonatelnými automaticky, ale je k tomu nutný další procesní postup. Takový postup musí proběhnout u příslušného správního orgánu, kterým v posuzované věci není stěžovatel.

[5] Podkladové rozhodnutí bylo vydáno dle tehdy platného a účinného právního stavu a není v rozporu s právními předpisy. Zákon o zaměstnanosti neobsahuje ustanovení o odstranění tvrdosti zákona, stěžovatel proto neměl možnost, jak by mohl sankci, která byla uložena, moderovat. Stěžovatel požádal oblastní inspektorát práce o informaci, zda byly učiněny kroky, které by mohly mít vliv na vykonatelnost exekučního titulu. Stěžovateli bylo odpovězeno, že k vydání rozhodnutí v přezkumném řízení dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), nebyly dány

pokračování

podmínky a zároveň příslušný správní orgán neshledal důvod pro obnovení řízení dle stejného zákona. Stěžovatel na podkladové rozhodnutí nevyznačuje právní moc ani vykonatelnost, nemůže tak ani vykonatelnost posuzovat. Oblastní inspektorát práce na základě žádosti stěžovatele potvrdil vykonatelnost exekučního titulu. Stěžovatel neaplikuje příslušné hmotně právní předpisy, ale pouze procesním způsobem zajišťuje výkon stanovené povinnosti. Není tak oprávněn posuzovat zákonnost, správnost ani na to navazující vykonatelnost příkazu z hlediska ústavnosti (nelikvidačního účinku uložené pokuty).

[6] Žalobkyně po uložení pokuty nevyužila žádné možnosti řádného ani mimořádného opravného prostředku a nepodala ani žalobu. Pokud by tak učinila, mohlo dojít ke zrušení exekučního titulu. Žalobkyně byla ve správním řízení pasivní a nestřežila svá práva, takovému jednání by neměla být poskytnuta soudní ochrana.

[7] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel jako orgán provádějící exekuci má povinnost zkoumat materiální i formální předpoklady pro provedení exekuce. Podkladové rozhodnutí není v důsledku rozhodnutí Ústavního soudu vykonatelné a daňová exekuce musí být zastavena. S tímto vyjádřením se zcela ztotožnila i osoba zúčastněná na řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho pověřený zaměstnanec s požadovaným vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Dle § 71 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *[b]yl-li na základě právního předpisu, který byl zrušen, vydán soudem v trestním řízení rozsudek, který nabyl právní moci, ale nebyl dosud vykonán, je zrušení takového právního předpisu důvodem pro obnovu řízení podle ustanovení zákona o trestním řízení soudním. Dle odst. 2 stejného ustanovení [o]statní pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, který byl zrušen, zůstávají nedotčena; práva a povinnosti podle takových rozhodnutí však nelze vykonávat. Dle § 71 odst. 3 citovaného zákona [u]stanovení odstavců 1 a 2 platí i v případech, kdy byly zrušeny části právních předpisů, popřípadě některá jejich ustanovení.*

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tj. že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[11] Stěžovatel namítal, že krajský soud nijak neodůvodnil, proč aplikoval § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, když měl užít odst. 3 stejného ustanovení. Je sice pravdou, že krajský soud v napadeném rozsudku neodkázal na odst. 3 daného ustanovení, to však

nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Odst. 3 citovaného ustanovení se zabývá zrušením pouze části právního předpisu a odst. 2 stanovuje pravidlo v případě zrušení celého právního předpisu. Pro nyní posuzovanou věc podstatný nálezný pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 zrušil pouze část právního předpisu, bylo tedy nutné aplikovat § 71 odst. 3 zákona o Ústavním soudu. Toto ustanovení však uvádí, že se mají užit pravidla stanovená v odst. 1 a 2 stejného ustanovení i v případě, kdy byla zrušena pouze část předpisu, krajský soud tak musel aplikovat i odst. 2. Chybějící výslovná zmínka o § 71 odst. 3 daného ustanovení, nečiní napadený rozsudek nijak nesrozumitelný. Je zjevné, že krajský soud aplikoval § 71 odst. 2 právě z důvodu odkazu v § 71 odst. 3 na toto ustanovení. Stěžovatel ostatně sám neměl problém pochopit odůvodnění napadeného rozsudku, když uvedl, že krajský soud měl místo § 71 odst. 2 aplikovat § 71 odst. 3 zákona o Ústavním soudu.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že k tomu, aby rozhodnutí pozbylo vykonatelnosti po zrušení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodnutí vydáno, je nutný určitý procesní postup. Tento názor považuje Nejvyšší správní soud za chybný. Zákon o Ústavním soudu žádný takový postup nepředpokládá, ani nevyžaduje. Ustanovení § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu stanoví, že práva a povinnosti nelze vykonat. Naopak nestanoví, že se o vykonatelnosti následně rozhoduje, nebo se alespoň nevykonatelnost prohlašuje. Stěžovatel sám ani nespecifikuje, jakou by měl mít tento procesní postup podobu, nebo o jaký institut by se mělo jednat. Nejvyšší správní soud dodává, že je naprosto vyloučené, aby se jednalo o přezkumné řízení dle § 94 a násl. spr. ř. nebo o obnovu řízení dle § 100 spr. ř. Oba tyto instituty stanoví maximální lhůtu, ve které je možná jejich aplikace (rozhodnutí v přezkumném řízení do 15 měsíců od právní moci a o obnově řízení do 3 let právní moci). Při opačném názoru by tak mohla vzniknout situace, dle které by sice právní předpis, na jehož základě bylo podkladové rozhodnutí vydáno, byl zrušen pro neústavnost, ale jelikož již uplynuly objektivní lhůty obou institutů, bylo by i tak neústavní podkladové rozhodnutí vykonatelné. Takový názor je nutné odmítnout.

[13] Lze rovněž dodat, že § 71 zákona o Ústavním soudu stanoví podmínky obecně pro případ zrušení právního předpisu, nikoliv pouze pro zrušení právního předpisu ve věcech správního práva. Například v civilních věcech tak není vůbec možné uvažovat o procesním postupu, který by vyslovil nevykonatelnost rozhodnutí, jež bylo vydáno na základě zrušeného nebo částečně zrušeného právního předpisu. Ústavní soud již v usnesení ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. III. ÚS 16/96, uvedl, že „*dle § 71 odst. 2 a 3 zákona č. 182/1993 Sb. ostatní pravomocná rozhodnutí, než rozsudky v trestním řízení, vydaná na základě právního předpisu nebo jeho ustanovení, který byl zrušen, resp. které bylo zrušeno, zůstávají nedotčena, přičemž práva a povinnosti podle takovýchto rozhodnutí nelze vykonávat. Z uvedeného ustanovení zákona o Ústavním soudu vyplývá, že dnem 1. listopadu 1997, kterým se podle nálezu ze dne 9. října 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96, zrušuje § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., práva a povinnosti založené rozhodnutím Ministerstva obrany ČR ze dne 15. 11. 1995, čj. 316/4-60/Kr, nelze vykonávat.*“ (pozn. podtrženo NSS) Z uvedené citace vyplývá, že přímo dnem zrušení právního předpisu se rozhodnutí stalo nevykonatelným, nikoliv až následným procesem. Obdobně pak Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 1224/16, zrušil rozhodnutí obecných soudů, jelikož nevzaly v úvahu, že předpis, dle kterého byl vydán exekuční titul v dané věci, byl zrušen Ústavním soudem: „*Pomine-li obecný soud při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce existenci ve Sbírce zákonů podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, řádně*

pokračování

vyhlášeného a vykonatelného nálezu Ústavního soudu, kterým bylo zrušeno ustanovení, o které opřel své rozhodnutí, ačkoli práva a povinnosti již podle takového rozhodnutí nelze podle § 71 odst. 2 a 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, vykonat, poruší tím ústavně zaručené právo na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky.“ Ani v tomto rozhodnutí Ústavní soud nevyžadoval prohlášení nevykonatelnosti ve specifickém řízení, naopak po obecném soudu vyžadoval, aby si otázku vykonatelnosti vyhodnotil sám, a to i když následně souhlasil s názorem, že exekuční soud je obsahem vykonávaného rozhodnutí vázán, a tudíž není oprávněn je přezkoumávat (srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4425/2013). Nejvyšší správní soud rovněž již v rozsudku ze dne 22. 8. 2017, čj. 9 As 211/2014-153, zrušil exekuční příkaz z důvodu vyslovené protiústavnosti právního předpisu, na základě kterého byl vydán exekuční titul, a to aniž by tento exekuční titul byl prohlášen nevykonatelným v jakémkoliv zvláštním řízení.

[14] Stěžovatel citoval komentář k zákonu o Ústavním soudu (*Wagnerová, E., Dostál, M. a kolektiv. Zákon o Ústavním soudu s komentářem. Praha: ASPI, 2007*), ze kterého mělo vyplynout, že rozhodnutí, která byla vydána na základě právního předpisu, jež byl zrušen nálezem Ústavního soudu, se nestávají nevykonatelnými automaticky, ale je k tomu nutný další procesní postup. To však není správná interpretace. Uvedená část komentáře uvádí, že v případě zrušení části právního předpisu mají orgány veřejné moci posoudit v jakém rozsahu má derogace vliv na individuální právní akty. Je nutné zohlednit i nosné důvody zrušovacího rozhodnutí Ústavního soudu. Komentář v citované části rovněž rozlišuje zrušení hmotněprávních předpisů a procesních. Lze souhlasit s tím, že z komentáře plyne, že zrušení části právního předpisů automaticky neznamená nevykonatelnost rozhodnutí na něm založeném (k tomu viz dále odst. [20] tohoto rozsudku), avšak v žádném případě z něj neplyne, že je k takové nevykonatelnosti nutný další procesní postup.

[15] Stěžovatel poukázal na to, že požádal o potvrzení vykonatelnosti. V odpovědi na tuto žádost mu bylo oblastním inspektorátem práce sděleno, že nebyly dány podmínky pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení ani nebyl shledán důvod pro obnovení řízení dle správního řádu. To však nic nevypovídá o vykonatelnosti daného exekučního titulu. Inspektorát se vyjádřil pouze k podmínkám užití těchto dvou institutů. Stěžovatel se ostatně ani nedotazoval na vykonatelnost podkladového rozhodnutí, ale požádal o vyjádření, zda žalobkyně činila jakékoliv kroky, které by mohly mít vliv na vykonatelnost exekučního titulu.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na část vyjádření nadřízeného orgánu oblastního inspektorátu práce (Státní úřad inspekce práce), ze kterého inspektorát vycházel při odpovědi stěžovateli na jeho žádost. V tomto vyjádření bylo uvedeno: „Z citovaného ustanovení vyplývá, že zrušení právního předpisu nevyvolává automaticky žádné důsledky v oblasti individuálních právních aktů vydaných na základě zrušeného předpisu.“, z čehož stěžovatel dovozuje, že vykonatelnost daného exekučního příkazu nebyla dotčena. Dle Nejvyššího správního soudu je tato část vyjádření vytržena z kontextu, ve kterém byla použita. Státní úřad inspekce práce touto částí vyjádření odůvodňoval, proč není možné použít obnovu řízení - podkladové rozhodnutí zůstává v platnosti, jelikož jej není možné zrušit. Nelze z něj však vyvodit nic o vykonatelnosti exekučního titulu. Nehledě na to, že (jak bude rozvedeno dále) exekuční správní orgán má povinnost si otázku vykonatelnosti exekučního titulu posoudit nezávisle a nemůže se spolehnout pouze na vyjádření orgánu,

který vydal exekuční titul. I kdyby tak stěžovateli bylo oblastním inspektorátem práce sděleno, že exekuční titul je stále vykonatelný, nezbavilo by ho to povinnosti si toto tvrzení ověřit.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že dle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu *[e]xekučním titulem je [...] vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění*. Pokud exekuční titul nesplňuje povinnou podmínku vykonatelnosti, je nutné dospět k závěru, že nařízení exekuce bylo nezákonné; podané námitky proti takovému rozhodnutí jsou důvodné a stěžovatel měl povinnost rozhodnutí o nařízení exekuce zrušit.

[18] Soud souhlasí s tím, že stěžovatel v pozici vykonatele exekučního titulu neposuzuje zákonnost ani správnost exekučního titulu. To však neznamená, že nemůže posuzovat vykonatelnost exekučních titulů. Takový názor je zjevně v rozporu s citovanými ustanoveními § 176 odst. 1 písm. b) a § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Kasační soud dodává, že nelikvidační účinek pokuty není otázkou vykonatelnosti, ale správnosti rozhodnutí.

[19] To, zda žalobkyně využila opravné prostředky nebo žalobu při obraně proti exekučnímu titulu, nemá žádný vliv na povinnost stěžovatele posuzovat, zda je exekuční titul vykonatelný. Není proto relevantní námitka stěžovatele týkající se pasivity žalobkyně v nalézacím řízení.

[20] Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kasační námitky stěžovatele soud vypořádal výše. Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní uvádí, že nikoliv každé zrušení části určitého právního předpisu zakládá automaticky nevykonatelnost rozhodnutí, které bylo na základě části zrušeného předpisu vydáno. V rozsudku ze dne 31. 12. 2004, čj. 6 A 19/2002-38, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě zruší-li Ústavní soud spodní hranici zákonné sazby pokuty, nevede to automaticky ke zrušení rozhodnutí v soudním řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí, pokud daná pokuta byla důvodně uložena na samé horní hranici původní zákonné sazby (obdobně viz rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 31 Cdo 152/2010, č. 47/2013 Sb. NS). Jinými slovy, pokud správní orgán odůvodní uložení správní sankce na spodní hranici zákonné sazby právě povinností uložit sankci alespoň na minimální spodní hranici a tato spodní hranice bude prohlášena za neústavní, půjde o neústavní rozhodnutí. Pokud však odůvodní uložení sankce bez ohledu na spodní hranici, prohlášení neústavnosti spodní hranice nebude mít vliv na ústavnost daného rozhodnutí, a tedy ani na jeho vykonatelnost. Z odůvodnění výše sankce exekučního titulu v nyní posuzované věci („*Na druhé straně však správní orgán konstatuje, že zákon neumožňuje za správní delikt podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložit nižší pokutu než 250 000 Kč, tudíž i při uložení sankce na samé spodní hranici možné sazby činí její výše 250 000 Kč.*“), však plyne, že sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby právě z důvodu uzákoněné minimální hranice sankce a rozhodnutí by proto nevykonatelné být mělo.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

pokračování

[22] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[23] Tyto náklady jsou tvořeny náklady právního zastoupení, které tvoří odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)]. Tato odměna se zvyšuje o 300 Kč, což představuje náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, proto byla daň k odměně přiznána. Náklady řízení tak představují částku 4 114 Kč.

[24] Nejvyšší správní soud ověřil, že usnesením krajského soudu ze dne 21. 3. 2019, čj. KSOS 33 INS 15461/2018-A-19, byl zjištěn úpadek žalobkyně, na její majetek byl prohlášen konkurs a jako insolvenční správce byl ustanoven JUDr. Pavel Korta, advokát, se sídlem Poštovní 2, Ostrava. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, čj. 4 As 149/2017-121, č. 3767/2018 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 6. 2019, čj. 1 Afs 135/2018-71, vyplývá, že sám dlužník je i po prohlášení konkursu oprávněn být účastníkem soudního řízení, a to i vedle insolvenčního správce. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud jednal na straně žalobce i nadále se žalobkyní a nikoliv přímo s insolvenčním správcem. Dle § 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Dlužník sám tedy dle výše uvedeného může vystupovat v řízení před správními soudy v pozici účastníka řízení, nemá však dle citovaného ustanovení insolvenčního zákona právo nakládat s majetkovou podstatou. Jakékoliv plnění patřící do majetkové podstaty je tak nutné adresovat přímo insolvenčnímu správcí (srov. § 249 odst. 2 posledně zmíněného zákona). Do majetkové podstaty bezpochyby patří i náhrada nákladů soudního řízení. Nejvyšší správní soud proto ve výroku II. rozhodl, že náhradu nákladů řízení za řízení o kasační stížnosti musí stěžovatel uhradit ustanovenému insolventnímu správcí, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. října 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu